

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.350/2024/11.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2025. év április hó 15. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 9.B.315/2022/121. számú ítéletét megváltoztatja.

A zaklatás vétségeként értékelt cselekményt hivatalos személy elleni erőszak büntettének [Btk. 310.§ (1) bekezdés a) pont 2. fordulat] minősíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 31.500 (harmincegyezer-ötszáz) forint bűnügyi költséget Terhelt1 vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Központi Nyomozó Főügyészség a 2022. július 18. napján kelt 1.Nyom.4/2021. számú vádiratában Terhelt1 vádlottat 3 rb. a Btk. 316.§-ba ütköző terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntettével és a Btk. 310.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző hivatalos személy elleni erőszak büntettével vádolta.

[2] A Fővárosi Törvényszék a 2024. július 11. napján kihirdetett 9.B.315/2022/121. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki 3 rb. a Btk. 316.§-ban meghatározott terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntetében és a Btk. 222.§ (2) bekezdés a) pontjában meghatározott zaklatás vétségében. Ezért őt halmazati büntetésül 2 év börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte, melynek a végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejére elrendelte a vádlott pártfogó felügyeletét, és magatartási szabályként előírta, hogy vegyen részt a pártfogó felügyelő által szervezett indulatkezelési csoportfoglalkozáson. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtása esetén a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottat kötelezte továbbá az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[3] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a kihirdetésekor az ügyész a vádlott terhére jelentett be fellebbezést, a történeti tényállás 1. pontjában rögzített cselekmény eltérő jogi minősítésének megállapításáért, valamint súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabásáért, illetve a szabadságvesztés büntetés felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzése érdekében.

[4] A tárgyaláson jelen volt védő teljes körű fellebbezést jelentett be felmentés érdekében.

[5] Terhelt1 vádlott a fellebbezésre nyitva álló határidőn belül jogorvoslati kérelmet nem terjesztett elő.

[6] Az elsőfokú bíróság előtt eljáró ügyészség a vádlott terhére bejelentett fellebbezését írásban azzal indokolta, hogy a bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott 1. tényállási pontban írt cselekménye a Btk. 222.§ (2) bekezdés b) pontja szerinti zaklatás vétségének minősül, e cselekmény helyes minősítése a Btk. 310.§ (1) bekezdés a) pontjában meghatározott hivatalos személy elleni erőszak büntette. Hivatkozott a töretlen bírói gyakorlatra, mely szerint akadályozás minden olyan aktív cselekvés, amely a hivatalos eljárás rendes menetét megszakítja, gátolja, nehezíti, késlelteti vagy megghiúsítja az eljárási cselekmény fogantatását, az akadályozás és az intézkedés elkövetési módja az erőszakkal vagy fenyegetéssel történő elkövetés is. A bűncselekmény elkövetési ideje a hivatalos személy jogszerű eljárása, amely alatt az eljáró bíró feladatai, szolgálata teljesítése során végzett cselekmények, intézkedések is értendők. A bírót nemcsak a szó szoros értelmében vett közhatalmi tevékenységének kifejtése során illeti meg a fokozott büntetőjogi védelem, hanem általában a szolgálata, munkaideje alatt is, amikor felkészül, adminisztratív tevékenységet lát el, és az ellene irányuló – erőszakkal vagy fenyegetéssel történő – ráhatás akadályozza a szükséges intézkedések megtételét. A Be. 588.§ (2) bekezdése alapján az elsőfokon eljáró bíró eljárása fellebbezés esetén addig tart, amíg az ügyiratokat az ügydöntő határozat írásba foglalását követően fel nem terjeszti a másodfokú bírósághoz, függetlenül a felterjesztés ügyviteli jellegétől.

[7] Eseti döntésre hivatkozva az ügyészség utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság ügyviteli szempontból tekintette befejezettnek az ügyet annak ellenére, hogy a bírói gyakorlat az iratok felterjesztésének időpontját, így az elsőfokú eljárás befejezését akkor állapítja meg, amikor a másodfokú bíróság büntetőirodája a másodfokú bíróság mellett működő ügyész útján felterjesztett iratokat bejegyzi a lajstromba. Az egységes bírói gyakorlat ugyanis, szemben az elsőfokú bíróság álláspontjával, nem az ügydöntő határozat meghozatalával tekinti az

elsőfokú bírósági eljárást befejezettnek, a felterjesztés befejezettségéig ugyanis az elsőfokú bíróság jogosult a nem ügydöntő határozatok meghozatalára, azaz az ügyben eddig az időpontig az elsőfokon eljáró bíró tekintendő a törvényes bírónak. A bírói gyakorlat egységes abban is, hogy egy hivatalos személy eljárása nem merül ki egyetlen mozzanatban, hanem cselekvések sorozatából áll, amely a hivatali tevékenységével összefügg, mint például a fellebbezéseket követően az iratok felterjesztése. A vádlott a cselekmény elkövetésekor nyilvánvalóan tisztában volt a bíró hivatalos személyi minőségével, hiszen az élet ellen irányuló fenyegetéseit konkrétan neki címezte a korábban általa hozott ítélet tartalmára tekintettel.

[8] A súlyosítást célzó fellebbezését az ügyészség azzal indokolta, hogy a bíróság a büntetéskiszabási körülményeket nem vette teljes körűen számba, és nem a súlyuknak megfelelően értékelte. További súlyosító körülményként kell figyelembe venni a hivatalos személy sérelmére elkövetett bűncselekmények elszaporodottságát, amely statisztikai adatokkal igazolt, valamint a vádlott kitartó, hosszú időn keresztül megnyilvánuló komoly szándékát. Az elsőfokú bíróság eltúlzott jelentőséget tulajdonított a vádlott személyiségzavarának, így az általa kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe, a büntetéskiszabási célok elérésére nem alkalmas. A vádlott büntetlen előélete csekélyebb súllyal értékelendő, amellyel szemben nagyobb a nyomatéka a többszörös halmazatnak. Kifogásolta, hogy a bíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget, mivel nem állapítható meg, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre felfüggesztését mivel indokolta.

[9] Mindezek alapján álláspontja szerint a vádlott cselekményének a Btk. 310.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző hivatalos személy elleni erőszak büntetnének minősítése, a felfüggesztett szabadságvesztésre utalás mellőzése, a vádlott hosszabb tartamú, fegyház fokozatú szabadságvesztésre, valamint közügyektől eltiltásra ítéltése, valamint a feltételes szabadságra bocsátása esetén pártfogó felügyelő kirendelése indokolt, indulatkezelési terápián való részvétel elrendelésével.

[10] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.904/2022/16. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak.

[11] Kifejtette, hogy a fellebbezés irányultságára figyelemmel a másodfokú felülbírálat a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű.

[12] Megállapította, hogy az elsőfokon eljáró törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta, olyan eljárási hibát nem vétett, amely az elsőfokú ítélet felülbírálatának akadályát képezne. A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének kellő terjedelemben eleget tett, a bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve – a vádlott védekezésével szemben – állapította meg a történeti tényállást, mely mentes a megalapozatlansági okoktól, ekként az elsőfokú ítélet felülbírálatra alkalmas. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is kellő terjedelemben eleget tett.

[13] A tényállás alapján a bíróság okszerű következtetést vont a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, azon keresztül szándékára és bűnösségére nézve, és törvényesen minősítette a tényállás 2-4. részében leírt magatartását 3 rendbeli a Btk. 316.§-ba ütköző – figyelemmel a Btk. 314.§ (1) bekezdés a) pontjában írtakra – terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntetéként. Tévedett azonban a törvényszék, amikor a vádlott 1. tényállási részben rögzített jogellenes magatartását zaklatás vétségének értékelte, és nem látta megállapíthatónak a vád szerinti – bíró, mint a Btk. 459.§ (1) bekezdés 11/e. pontja szerinti hivatalos személlyel szemben kifejtett – hivatalos személy elleni erőszak büntetettét. Az ügyészi fellebbezést kiegészítve hivatkozott arra, hogy a hivatalos személy eljárásához tartozik minden olyan

cselekménye, intézkedése, amelyet feladatai teljesítése során fejt ki, és a hivatalos személy akkor is folyamatában jár el, amikor nem a szorosan vett közhatalmi tevékenységet végzi, mert eljárási idejének tekintendő a szolgálati és munkaideje. Az elsőfokú bírói eljárás nem zárult le a határozathozattal, az mindaddig folyt, amíg a bíró által felterjeszteni rendelt bírósági iratok a másodfokú bírósághoz meg nem érkeztek és ott lajstromozásra nem kerültek, mert csak ebben az időpontban lépett az elsőfokú eljárás a fellebbezési szakba, és szűnt meg az elsőfokon eljáró bíró – akárcsak ügyviteli jellegű – intézkedési kötelezettsége.

[14] A vádhatóság megállapította, hogy a tényállás rögzítése, valamint a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság joga, egyben kötelezettsége, így a releváns bizonyítékok újraértékelése útján a történeti tényállást támadó, a vádlott bűnösségét vitató és teljeskörű felmentését elérni kívánó védelmi fellebbezés a másodfokú eljárásban nem foghat helyt.

[15] A vádhatóság meglátása szerint a bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság vizsgálta, de az általa kiszabott büntetési tartam indokolatlanul enyhe, végrehajtási fokozata pedig törvénysértő. A Btk. 37.§ (3) bekezdés a) pont ac) alpontja a 3 rb. közbiztonság elleni bűncselekményre fegyház végrehajtási fokozatot rendel, ugyanakkor a gondnokság alatt nem álló, beszámítási képességében nem korlátozott vádlott feltárt személyiségzavarára és ismert autizmusára tekintettel alkalmazható a Btk. 35.§ (2) bekezdésében írt méltányossági rendelkezés, így eggyel enyhébb végrehajtási fokozatként megállapítható a börtön. A vádlott terhére megállapított bűncselekmények tárgyi súlya és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség tényleges foka magasabb az elsőfokú ítélettel kiszabott büntetés mértékénél, így a tartam súlyosítása indokolt. Indokolt továbbá a pártfogói felügyelet elrendelése a feltételes szabadságra bocsátás idejére és az indulatkezelési foglalkozásokon történő vádlotti részvételre kötelezés elrendelése.

[16] Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét változtassa meg, melynek keretében az ítéleti tényállás 1. részében írt cselekményt minősítse a Btk. 310.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző hivatalos személy elleni erőszak büntettének, a vádlottal szemben súlyosításul szabjon ki felemelt tartamú börtön fokozatú szabadságvesztést és mellékbüntetésül közügyektől eltiltást, egyben a vádlott feltételes szabadságra bocsátásának idejére rendeljen el pártfogó felügyeletet, valamint rendelkezzen arról, hogy ezen idő alatt a vádlott vegyen részt indulatkezelési foglalkozásokon, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[17] A vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a védelem bizonyítási indítványait nem vette figyelembe, az eljárás során feltárt bizonyítékokat tévesen értékelte, azok alapján téves tényállást állapított meg, így téves következtetést vont le a vádlott büntetőjogi felelősségére. A vádlott mindvégig tagadta a bűncselekmények elkövetését, és a védő álláspontja szerint azok nem kerültek bizonyításra. A vádlottnál a házkutatás során számítógépet sem találtak, mert az javítás alatt állt, az eljárás során nem voltak tanúkihallgatások és szembesítések, a vádbeli cselekmény pedig nem minősült terrorcselekménynek. Hangsúlyozta a vádlott autizmusát, melynek folytán ő másként látja a világot, és a jog szabályai sem alkalmazhatók vele szemben. Utalt arra, hogy a vádlottat korábban váltóvassal fenyegették, amely megalapozza a jogos védelem megállapítását, így a büntethetőség kizárását, és hivatkozott a BH 2011.303. eseti döntésre az indulatkezelés kapcsán.

[18] Mindezek alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte, és a vádlott felmentését indítványozta elsősorban bűncselekmény hiányában, másodsorban bizonyítottság hiányában, harmadsorban jogos védelmi helyzet miatt, negyedsorban a BH 2011.303. eseti döntésre tekintettel. Amennyiben az ítéltábla a vádlott bűnösségét állapítaná meg, úgy a vádlottal

szemben megrovás vagy próbára bocsátás alkalmazását kérte, szükséges esetén pártfogó felügyelet elrendelése mellett. Ennek alátámasztására hivatkozott a vádlott javára értékelhető enyhítő körülményekre, így arra, hogy Terheltl autista, büntetlen előéletű, regisztrált álláskereső, fiatal felnőttkorú, akinek rendkívül alacsony jövedelme van, és a jelentős időmúlásra. A terrorcselekmény kapcsán a Btk. 314.§ (3) bekezdés b) pontjának alkalmazását kérte, meglátása szerint a korlátlan enyhítésnek helye van, mivel a bűnüldöző szervek a vádlott ügyfélkapujáról érkező leveleket rögtön megkapták, így nyomban tudomást szerezhettek róla.

[19] Terheltl vádlott az ítéltáblára 2024. december 16. napján érkezett beadványában észrevételeket tett az ítéletre, illetve az ügyészségi fellebbezésben és a fellebbviteli főügyészi átiratban foglaltakra. Ebben elsődlegesen indítványozta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését törvényes vád hiányában, illetve új eljárás lefolytatását azonos hatáskörű más bíróság által. Másodlagosan az ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy őt az ellene emelt vád alól mentsék fel elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában, harmadlagosan jogos védelem okán. Indítványozta továbbá, hogy cselekményeit egységesen zaklatás vétségeként minősítsék, és a büntetés helyett vele szemben intézkedést alkalmazzanak, valamint az eltúlzott mértékű bünyügyi költséget mérsékeljék.

[20] Indokolásában utalt arra, hogy az ellene emelt vád koholmány, az elsőfokú eljárás hatályon kívül helyezése indokolt, az eljárás megszüntetésének lenne helye, és az ítélet érdemben sem megalapozott, az ügyészség fellebbezése pedig nem joghatályos. Hivatkozott arra, hogy az ügyészség kizárt volt az ügyben, és a bíróság vezetője elleni kizárási ok az egész bíróságra kiterjedt ez EJEB döntése alapján, ami az alapügyben eljáró törvényszékre és az ítéltáblára is vonatkozik. A vád nem törvényes, mert az ügyészség megsértette az elektronikus kapcsolattartás szabályait, és azt papíralapon nyújtotta be, ugyanez igaz a fellebbezésre is, aminek folytán azt érdemi vizsgálat nélkül kell elutasítani. A fellebbezés ezen kívül elkésettnek is minősül.

[21] A vádlott meglátása szerint az ítélet megalapozatlan, mert nem vette figyelembe, hogy a számítógépe a cselekmények elkövetésekor üzemképtelen állapotban volt, emiatt szervizelték, amit a házkutatási jegyzőkönyv is alátámasztott. Ezen kívül semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre, ami igazolta volna, hogy a vád tárgyává tett levelek tőle származnak. Álláspontja szerint valamennyi cselekménye zaklatásnak minősült, és ismételten utalt a BH 2011.303. eseti döntésre, illetve jogos védelmi helyzetre és a sértetti közrehatásra hivatkozott. A bizonyítékok beszerzésére törvénysértően került sor, a bíróságnak azokat ki kellett volna rekeszteni, különösen a szakvéleményt, a védelmi indítványokat pedig megalapozatlanul utasították el, így a bizonyítás lefolytatását kérte. Mindezek alapján a vele szemben kiszabott büntetést is eltúlzottnak tartotta.

[22] A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője – az átiratban előzetesen bejelentettek szerint – nem vett részt.

[23] A nyilvános ülésen a vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezését fenntartotta, azt lényegében megismételte. Ismételten hivatkozott a vádlott autizmusára, melynek folytán a vádlott nagyon jó képességű, de másként reagálja le a dolgokat. Az édesanyja magára volt

hagyva fia problémájával, az iskolában sem tudták kezelni a helyzetet, de az elzárás vele szemben nem megfelelő megoldás. Utalt arra, hogy a vádlott a bűncselekményeket tagadta, és nem volt bizonyíték arra, hogy a beadványokat ő írta, mivel a tanúkat nem hallgatták meg. Erre tekintettel a felmentésre irányuló fellebbezését fenntartotta. Bűnösség megállapítása esetén a vádlottal szemben intézkedés alkalmazását indítványozta az enyhítő körülményekre tekintettel, mivel a szabadságelvonnás nem javító szándékú.

[24] A védő fellebbezése nem alapos, az ügyészi fellebbezés részben eredményre vezetett.

[25] A kétirányú fellebbezés folytán eljáró ítélőtábla a Be. 590. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A védelmi fellebbezés a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezéseket is támadta, így az ítélet korlátozott felülbírálatának nem volt helye [Be. 583. § (3) bekezdés, 590. § (3) bekezdés]. Ennek megfelelően a másodfokú felülbírálat kiterjedt az eljárási szabályok megtartásának, az ítélet megalapozottságának, a bűnösség megállapításának, a bűncselekmények minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseknek, valamint az indokolás helyességének vizsgálatára is [Be. 590. § (2) bekezdés].

[26] Ennek során az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta. A vádlott által sérelmezett elektronikus kapcsolattartás szabályainak megsértése legfeljebb a kézbesítési szabályok megsértését jelenthette, de a vád törvényességét nem érintette. Az elsőfokú bíróság a vád tárgyát képező valamennyi lényeges tényre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást, majd a tényállás-megállapítási kötelezettségének is eleget tett.

[27] Az elsőfokú bíróság a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta, a vallomás megtagadásának jogával nem élt vádlottat kihallgatta, a szakvéleményeket, valamint a releváns okirati bizonyítékokat felolvasással és ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette.

[28] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú eljárásban is irányadó volt. Így az ítélőtábla a felülbírálatot az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatával folytathatta, ugyanis a Kúria következetes ítélkezési gyakorlata szerint az indokolási kötelezettség teljesítése csak a megalapozott vagy megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható (EBH 2018.B.8., EBH 2019.B.9. és BH 2019. 220.).

[29] A törvényszék a beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, illetve a vádlott védekezését miért vetette el, indokolási kötelezettségének széleskörűen eleget tett, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről kellően számot adott.

[30] A védő által a bizonyítékértékelés kapcsán felvetett kifogásokra tekintettel az ítélőtábla kiemeli, hogy azokkal a törvényszék ítéletének indokolásában ([29]-[33] bekezdés) részletesen foglalkozott. Így az elsőfokú bíróság alappal vetette el a vádlott védekezését, mely szerint az ügyfélkapuját bárki feltörhette, mivel ezt alátámasztó bizonyíték nem merült fel. Ezzel szemben a egyéb érdekelt⁹ átiratában megerősítette, hogy ilyen támadás a vádlott

ügyfélkapuján nem volt, működési hibát nem észleltek, így okkal rögzítette az elsőfokú ítélet tényállása, hogy az üzeneteket a vádlott írta. Okszerű érveléssel támasztotta alá a törvényszék, hogy a vádlott email-fiókját ért esetleges támadás sem zárta ki a bűncselekmény elkövetését, mivel azt a vádlott ügyfélkapuján keresztül juttatták el a címzettekhez. E körben a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy mivel a cselekmények elkövetése írásban, elektronikus úton történt, az üzeneteket fogadó személyek tanúkénti meghallgatása és a vádlottal való szembesítésük szükségtelen volt, hiszen a vádlottal maguk sosem találkoztak, így az erre vonatkozó bizonyítási indítványok elutasítása indokolt volt. Helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a vádlott által küldött üzenetek tartalma a Terheltl által kezdeményezett eljárásokhoz kapcsolódott, szófordulatai pedig igen hasonlóak voltak, ahogyan az a vádlott által az ítéltáblának címzett beadványokból is kitűnt. E körülmények alapján kétséget kizáróan lehetett arra következtetni, hogy a vád tárgyává tett üzenetek a vádlottól származtak, e körben a további okirati bizonyításra vonatkozó indítványokat az elsőfokú bíróság okszerűen utasította el.

[31] A törvényszék által lefolytatott bizonyítási eljárás során az okirati bizonyítékokból származó adatok egyértelműen beilleszthetők voltak a bizonyítékok zárt logikai láncolatába, amelynek zártsága a másodfokú bíróság megítélése szerint is feltörhetetlen. A következtetés logikai zártsága azt jelenti, hogy egyedül a bizonyítandó tényre következtetést biztosítja, és nincs olyan további tény vagy körülmény sem, ami mindezt cáfolná vagy kétségessé tenné, továbbá kizárja, vagy cáfolja a nem a bizonyítandó tényre, vagy attól eltérő, azzal ellentétes következtetés lehetőségét (BH 2021.35. [64] bekezdés).

[32] A törvényszék mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt, így a vádlottnak és védőjének fellebbezése az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadó, egyben felmentést célzó része a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán eredményre nem vezethetett.

[33] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, azonban részben tévedett a bűncselekmények minősítése kapcsán.

[34] Osztotta a másodfokú bíróság a törvényszék érvelését a történeti tényállás 2-4. pontjában írt magatartással kapcsolatban, és azt helyesen minősítette az elsőfokú bíróság a Btk. 316.§-ba ütköző – figyelemmel a Btk. 314.§ (1) bekezdés a) pontjára és (4) bekezdés a) és e) pontjára – terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntettségének. E cselekmények a vádlotti érveléssel szemben nem zaklatásnak minősültek, mert a vádlott a fenyegetést egyértelműen állami szervezetnek – bíróságoknak – címezte azzal a céllal, hogy a számára kedvezőbb döntés meghozatala érdekében az eljáró bírók elfogultságot jelentsenek be, illetve őket az ügyéből kizárják.

[35] Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a tényállás 1. pontjában írt cselekményt a Btk. 222.§ (2) bekezdés b) pontjába ütköző zaklatás vétségének értékelte. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az ítélet rendelkező részében a Btk. 222.§ (2) bekezdés a) pontja került feltüntetésre.

[36] A Btk. 310.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében hivatalos személy elleni erőszakot követ el, aki hivatalos személyt jogszerű eljárásában erőszakkal vagy fenyegetéssel akadályoz.

[37] Az akadályozásnak a hivatalos személy jogszerű eljárásában kell megtörténnie. Az eljárás nemcsak a hivatalos személy munkaidejét, szolgálati, készenléti idejét jelenti, illetőleg a ténylegesen folytatott eljárás alatti időt, hanem azt is, ha a hivatalos személy munkaidején túl köteles intézkedni. A hivatalos személy eljárásának jogszerűnek is kell lennie. Ennek megítélése az adott hivatalos személyre vonatkozó jogszabályok, munkaköri, hatásköri szabályok alapján megállapítható jogok, kötelezettségek értékelése útján történhet. A jogszerű eljáráshoz hozzátartozik, hogy erről az állampolgárnak tudomást kell szereznie. (BH. 2025.2.) A hivatalos személy működését anyagi és eljárási szabályok határozzák meg, és ide tartoznak az ügyviteli szabályok is.

[38] Erre tekintettel a bíró, mint a Btk. 459.§ (1) bekezdés 11/e. pontja szerinti hivatalos személy eljárásához tartozik minden olyan cselekménye, intézkedése, amelyet feladatai teljesítése során fejt ki, ideértve az ügyviteli jellegű feladatokat, amelyek a szorosan értelmezett közhatalmi tevékenység – az ítélkezési munka – részének tekinthetők. Így az érdemi határozathozatalt követően, az iratok felterjesztése körében végzett intézkedések olyan cselekmények, ami a bíró eljárásában – az elsőfokú határozat meghozatalát követően – jogszerűen, az erre vonatkozó eljárási szabályok alapján történnek, és amikről az ügyfél, a vádlott is tudomást szerzett. Ennek alapján ezen eljárás fenyegetéssel történő akadályozása is hivatalos személy elleni erőszaknak minősült.

[39] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a vádlott zaklatás vétségeként értékelt 1. tényállási pontbeli cselekményét hivatalos személy elleni erőszak büntettének [Btk. 310.§ (1) bekezdés a) pont 2. fordulata] minősítette.

[40] A vádlott és a védő által hivatkozott BH. 2011.303. számú jogeset – az elsőfokú bíróság által az ítélet [46] bekezdésében kifejtettek szerint – jelen ügyben nem alkalmazható. Az eseti döntés szerint, ha a személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó büntetendő cselekmény elkövetésével való fenyegetés célja nem a félelemkeltés, hanem a bántalmazás közbeni indulat levezetése, a zaklatás vétségének felrovására nincs lehetőség, a terhelt terhére kizárólag a megvalósult élet vagy testi épség elleni bűncselekmény állapítandó meg. Jelen ügyben azonban a vádlott terhére – fizikai bántalmazásban megnyilvánuló - élet vagy testi épség elleni bűncselekmény megállapítására nem került sor, ilyen elkövetésével nem is vádolták, hiszen a leveleit elektronikus úton juttatta el a sértettekhez úgy, hogy velük személyesen nem is találkozott. A vádlott terhére kizárólag a fenyegető tartalmú üzenetek küldése volt róható, amelyek önmagukban alkalmasak voltak a hivatalos személyek befolyásolására. Így a fenyegetés nem a vádlott – bántalmazás közbeni – indulatainak levezetésére szolgált, hanem a azzal a vádlott a hivatalos szervek működésének befolyásolását kívánta elérni.

[41] Hasonló okból nem volt helye a vádlott felmentésének a Btk. 21-22.§-ban meghatározott jogos védelem okából, hiszen a vádlott ellen a hatóság részéről elkövetett jogtalan támadás elkövetése fel sem merült, a védő által említett váltóvassal fenyegetés jelen ügyben nem történt.

[42] A joghátrány megválasztása körében a törvényszék szinte hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket. További súlyosító körülményként kell figyelembe venni a hivatalos személyek sérelmére

elkövetett bűncselekmények elszaporodottságát, mely köztudomású és statisztikai adatokkal is igazolt.

[43] A Kúria legutóbb a 2021. évi 68. számon közzétett eseti döntésében foglalkozott a büntetés céljának kérdésével, melynek során kifejtette, hogy a Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelen joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent. Ehhez képest a büntetés lényege – hagyományosan – a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, az elkövető számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés alakilag mindig megtorlás, vagyis az elkövető által elkövetett bűntettnek megfelelő, arányos joghátránnyal való viszonzása. A büntetés lényege, tartalma pedig egyfelől fenyítés, azaz az elkövető számára nehézséggel sújtás, másfelől a bűnhődés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossznak túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést és közömbössé tenni azt az előnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene.

[44] Az ítéltábla erre tekintettel rögzíti, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, vagyis mind a társadalom többi tagját, mind a tettet vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[45] A Btk. 80. § (1) bekezdése értelmében büntetést a büntető törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

[46] Az Alkotmánybíróság 1214/B/1990. AB határozata a büntetéskiszabással összefüggésben azt is nyomatékosította, e tevékenység során kiemelt jelentőségű az egyéniesítés, illetve az alkalmazott szankciónak a tett arányához igazodása. A büntetőjog általános elveire és az Alaptörvényből fakadó alkotmányos követelményekre egyaránt figyelemmel kell lenni, a jogkorlátozásnak meg kell felelnie az arányosság és a szükségesség követelményének és az ultima ratio elvének.

[47] Ennek tükrében az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor az eljárás tárgyát képező bűncselekmények fokozott társadalomra veszélyességére tekintettel a Btk. 33.§ (1) bekezdés a) pontja, 35.§ (1) bekezdése és 36.§ alapján a vádlottal szemben határozott ideig tartó szabadságvesztés büntetést szabott ki. A védelmi fellebbezésekben hivatkozott intézkedések közül a próbára bocsátás alkalmazása a Btk. 65.§ (1) bekezdése alapján kizárt volt, míg a Btk. 64.§ (1) bekezdése szerinti megrovás a közbiztonság elleni bűncselekmények kiemelt társadalomra veszélyessége miatt súlytalan joghátrány lett volna.

[48] A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama igazodik a terhére megállapított bűncselekmény tárgyi súlyához, a vádlott személyében rejlő társadalomra

veszélyességhez és a feltárt bűnösségi körülményekhez, és alkalmas a büntetési célok elérésére is. A törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés megfelel az említett alkotmányos követelményeknek, és figyelembe veszi a vádlott személyiségzavarát is, mely a beszámítási képességét nem érintette, így a főbüntetés tartamának súlyosítása vagy enyhítése nem volt indokolt.

[49] Az elkövető társadalomra veszélyességének vizsgálata elsősorban a speciális prevenció szempontjából szükséges. A bíróságnak az alkalmazott jogkövetkezménnyel azt kell elérnie, hogy a jövőre nézve az elkövetőt visszatartsa újabb deliktum elkövetésétől. Az ítéltábla egyetértett a védővel atekintetben, hogy a vádlott személyiségére tekintettel az első alkalommal a törvénnyel összeütközésbe kerülő Terhelt1 esetében a szabadság elvonása nem szükséges. Erre tekintettel a fokozatosság elvét is szem előtt tartva, a büntetlen előéletű, autista vádlottal szemben, a többéves időmúlásra is figyelemmel az ítéltábla indokoltnak tartotta a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését, mivel a büntetés célja így is elérhető. A próbaidő tartama a Btk. 85.§ (2) bekezdésében írt tételkeretben a büntetés tartamához igazodott.

[50] A törvényszék helyesen határozta meg ítéletében, hogy a szabadságvesztést a vádlott esetében börtön fokozatban kell végrehajtani, ennek indokát azonban tévesen jelölte meg. Alappal hivatkozott a fellebbviteli főügyészség arra, hogy a Btk. 37.§ (3) bekezdés a) pontjának ac) alpontja értelmében a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház, ha azt a Btk. 316.§ szerinti terrorcselekmény miatt szabták ki. A vádlott személyiségére tekintettel azonban vele szemben a Btk. 35.§ (2) bekezdése alapján eggyel enyhébb, börtön fokozat alkalmazásának volt helye.

[51] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak. Így a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés és az előzetes mentesítés kizártsága vonatkozásában az elsőfokú bíróság helyesen tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[52] Az elsőfokú bíróság törvényesen döntött a bűnügyi költség viseléséről.

[53] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a – a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen – a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[54] A másodfokú eljárásban Jogi képviselő1 kirendelt védő díjaként 31.500,- forint bűnügyi költség merült fel, melyet az ítéltábla a pártfogó ügyvéd, az ügygondnok és a kirendelt védő részére megállapítható díjról szóló 32/2017. (XII. 27.) IM rendelet 7.§ (1), (2) és (5) bekezdései alapján Jogi képviselő1 kirendelt védő által igazolt, a büntetés-végrehajtási

intézetben három óra időtartamban felmerülő konzultációjára, továbbá a nyilvános ülésen való megjelenésére tekintettel állapított meg.

[55] A másodfokú bíróság a költség megállapításáról és viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében a Be. 574. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2025. április 15.

Dr. Rédei Géza s.k.
s.k.

a tanács elnöke

Dr. Kováts Katalin s.k.

előadó bíró

Dr. Patassy Bence

bíró

A Fővárosi Törvényszék 9.B.315/2022/121. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.350/2024/11. számú ítéletében írt változtatásokkal Terhelt1 vádlott tekintetében 2025. év április hó 15. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. április 15.

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke